

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2023. február 26.

XXI. évfolyam 9. szám

Nagyböjt 1. vasárnap

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, az erős lelket éleszd fel újra bennem.”

Egyházközségünk hirdetése:

Február 26. nagyböjt 1. vasárnap

08:00 – +Vilma

10:00 – József gyógyulásáért

18:00 – +Gyula

A szentmisék után országos
gyűjtés a katolikus iskolák javára

A szentmise olvasmányai:

Ter 2,7-9;3,1-7a

Zsolt 50

Róm 5,12-19

rövidebb: Róm 5,12.17-19

Mt 4,1-11

Február 27. hétfő:

06:30 – +Hozzátartozók

18:00 – Bibliaóra a hittanteremben
technikai okok miatt elmarad!

Február 28. kedd:

06:30 – Krén és Tóth család élő
és +tagjai

18:00 – Jelenések könyve a
hittanteremben

Március 1. szerda

06:30 – Élő Nándor

Március 2. csütörtök:

06:30 – +János és Anna

18:15 – Szentségimádás a
domonkos nővérek kápolnijában

Március 3. péntek:

17:00-18:00 – Gyóntatás

18:00 – Götl család élő és +tagjai

Március 4. szombat:

18:00 – Prokopp család élő és
+tagjai

Március 5. nagyböjt 2. vasárnap

08:00 – Szűz Mária tiszteletére

10:00 – +Katalin és családtagok

18:00 – +László

Ökumenikus Világimanap

március 3 péntek 18 óra

Az 1800-as évek végén
Amerikában a presbiteriánus
gyülekezetekben asszonyok
közösen imádkoztak a missiók
sikeréért. Évről évre egyre több
keresztény egyház asszonyai
kapcsolódtak a közös imához.

A II. világháború borzalmai
megértették sokakkal a közös
ima erejét. Kialakult az a
gyakorlat, hogy minden évben
más-más nemzet keresztényei
állítják össze az imanap
liturgiáját és mutatják be
országuk helyzetét. 2023-ban
március első pénteken több mint
170 országban vannak
imaközösségek. Így megismerik
egymást a keresztény
közösségek, az ima pedig növeli
Isten iránti hálánkat és
bizalmunkat. Idén a programot a
tajvani keresztények a „hallottam
az Úr Jézusba vetett
hitetekről...” (Ef.1.15) ige alapján
állították össze.

**Budakeszin március 3-án
pénteken 18.00 -kor szeretettel
hívunk és várunk mindenkit a
domonkos nővérek Nagy
Szent Adalbert** termébe (Fő u.
192/B) közös imára: a
szervezők.

KÉSZ Est

Március 9. csütörtök 19.00

Domonkos Nővérek

Nagy Szent Albert terme

Meghívott előadónk:

Dr. Ostoros Gyula

Az Országos Korányi Intézet
osztályvezető főorvosa,

Onkológus

Az előadás címe:

Kegyves halál?

*„Tenálad van az élet forrása, a te
fényedben látjuk a világosságot.¹Jóságod
tartsa meg, kik tisztelnek téged, a tiszta
szívűeket őrizd meg hűségedben”
(Zsoltárok 36, 10-11)*

Ferenc pápa üzenete 2023 nagyböjtjére - Nagyböjti önmegtagadás, szinodális út

Máté, Márk és Lukács
evangélisták egybehangzóan
számolnak be Jézus
színeváltozásának eseményéről.
Ebben a jelenetben az Úr
tanítványai értetlenkedésre
válaszol. Nem sokkal korábban
ugyanis a Mester és Simon Péter
között valódi vitára került sor:
Péter Krisztusnak, Isten Fiának
vallotta meg Jézust, de aztán a
szenvédésről és a keresztéről szóló
bejelentését már elutasította.
Jézus kemény szavakkal dorgálta
meg: „Távozz tőlem, sátán!
Botránkoztatsz, mert nem arra van
gondod, amit az Isten akar,
hanem arra, amit az emberek
akarnak” (Mt 16,23). Ezek után
viszont azt olvassuk, hogy „hat
nap múlva Jézus maga mellé
vette Pétert, Jakabot és testvérét,

Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre" (Mt 17,1).

A színeváltozásról szóló evangéliumot minden évben nagyböjt második vasárnapján olvassuk. Ebben a liturgikus időszakban ugyanis az Úr maga mellé vesz és félrevon bennünket. Bár hétköznapi kötelességeink azt kívánják, hogy maradjunk megszokott helyünkön, és éljük a néha unalmas, sokszor rutinszerű mindennapi életünket, a nagyböjt idején arra kapunk meghívást, hogy Jézussal együtt „felmenjünk egy magas hegyre”, hogy Isten szent népével együtt az önmegtagadás különleges élményét éljük át.

A nagyböjti önmegtagadás – mindig kegyelemtől ihletett – erőfeszítés annak érdekében, hogy legyőzzük hitetlenkedéseinket és ellenállásunkat azzal szemben, hogy kövessük Jézust a keresztúton. Pontosan erre volt szüksége Péternek és a többi tanítványnak is. Ahhoz, hogy mélyebben megismerjük a Mestert, hogy teljességében megértsük és elfogadjuk az isteni megváltás misztériumát, mely szeretetből vállalt tökéletes önfeláldozásban valósul meg, ahhoz engednünk kell, hogy ő félrevonjon és felfelé vezessen minket, elszakadva a középszerűségtől és a hiúságtól. Rá kell lépnünk az útra, egy felfelé vezető útra, ez pedig erőfeszítést, áldozatot és összpontosítást igényel, éppúgy, mint egy hegyi túra. Ezek a követelmények a szinodális úton is fontosak, amelyen mint Egyház elindultunk. Hasznos lesz tehát, ha elgondolkodunk a nagyböjti önmegtagadás és a szinodális tapasztalat összefüggésén.

A Tábor hegyén tartott „lelkigyakorlatra” Jézus három tanítványt választ ki, hogy egy egyedülálló esemény tanúi legyenek. Azt akarja, hogy a kegyelemnek ez a tapasztalata ne magányos, hanem közös élmény legyen, ahogyan egész hitéletünk is az. Együtt megyünk Jézus után. És mint időben zárándokló Egyház együtt éljük át az egyházi évet és benne a nagyböjtöt, együtt vándorolva mindazokkal, akiket az Úr mellénk társul adott. Annak analógiájára, ahogyan Jézus és a tanítványok felmentek a Tábor hegyére, mondhatjuk, hogy nagyböjti utunk „sinodális”, mert együtt és azonos úton járunk, az egy Mester

tanítványaiként. Természetesen tudjuk, hogy ő maga az Út, ezért az Egyház mind a liturgia útján, mind a szinódus útján nem tesz mást, mint egyre mélyebben és teljesebben belép Krisztusnak, a Megváltónak a misztériumába.

És ezzel fel is érünk a csúcra. Az evangélium beszámol arról, hogy Jézus „elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény” (Mt 17,2). Ez tehát a „csúcs”, az út célja. A három tanítványnak a felfelé vezető út végén, amikor Jézussal együtt ott állnak a magas hegyen, az a kegyelem jut osztályrészül, hogy megpillanthatják őt dicsőségében, természetfeletti fényben, mely nem kívülről jön, hanem belőle sugárzik. Ennek a látványnak az isteni szépsége összehasonlíthatatlanul nagyobb volt bármilyen erőfeszítésnél, amelyet a tanítványok a Tábor-hegy megmászása során megtehettek. Minden megerősítő hegyi túrán felfelé menet szigorúan az útra kell szegezelnünk tekintetünket, de a csúcson feltárló panoráma ámulatba ejt és kárpótol a maga pompájával. A szinodusi folyamat is gyakran fáradságosnak tűnik, és néha elveszíthetjük bátorságunkat. De ami a végén vár ránk, az kétségtelenül valami csodálatos és meglepő, ami segít jobban megértenünk Isten akaratát és küldetésünket országának szolgálatában.

A tanítványok Tábor-hegyi élménye tovább gazdagodik, amikor a színében elváltozott Jézus mellett Mózes és Illés is megjelenik, akik a törvényt, illetve a prófétákat személyesítik meg (vö. Mt 17,3). Krisztus újdonsága a régi szövetségnek és az ígéreteknek a beteljesedése, elválaszthatatlan Isten és népe közös történetétől, és feltárja annak legmélyebb értelmét. Analóg értelemben a szinodalitás is az Egyház hagyományában gyökerezik, ugyanakkor nyitott az új felé. A hagyomány új utak keresésére indító inspiráló forrás, segít elkerülni két ellentétes kísértést: a mozdulatlanság és a meggondolatlan kísérletezés kísértését.

A nagyböjt aszketikus útjához hasonlóan a szinodális útnak is az átváltozás a célja, mind személyes,

mind egyházi szinten. Egy olyan átalakulás, amely mindkét formában Jézus színeváltozásában találja meg mintáját, és amelyet az ő húsvéti misztériumának kegyelme hoz létre. Ahhoz, hogy ez az átváltozás ebben az évben megvalósuljon bennünk, két „ösvényt” szeretnék javasolni, hogy Jézussal együtt felmenjünk a hegyre és vele együtt elérjük a célt.

Az első ösvény azzal a meghívással van összefüggésben, amelyet az Atyaisten a Tábor hegyén a tanítványokhoz intéz, amikor ők a színében elváltozott Jézusra tekintenek. A felhőből szóló hang ezt mondja: „Őt hallgassátok” (Mt 17,5). Az első teendő tehát teljesen világos: Jézusra hallgassatok. A nagyböjt annyiban lesz a kegyelem időszaka, amennyiben hallgatunk arra, aki szól hozzánk. És miként szól hozzánk? Mindenekelőtt Isten szava által, amelyet az Egyház a liturgiában nekünk ajándékozik: ne engedjük, hogy süket fülekre találjon; ha nem is tudunk mindig részt venni a szentmisén, olvassuk el nap mint nap a bibliai olvasmányokat, akár az internet segítségével. A Szentírás túl az Úr testvéreinken keresztül is szól hozzánk, különösen is a segítségre szorulóknak arca és története által. De szeretnék egy további szempontot is ezek mellé tenni, mely a szinodális folyamatban nagyon fontos: a Krisztusra hallgatás az Egyházban élő testvéreink meghallgatásán át is történik, azon a kölcsönös meghallgatáson keresztül, amely a szinódus egyes szakaszaiban mint fő cél fogalmazódik meg, de amely mindig elengedhetetlen eleme marad a szinodális Egyház módszerének és stílusának.

Amikor meghallották az Atya hangját, „a tanítványok arca borultak, s igen megrémültek. Jézus odalépett hozzájuk, és megérintette őket: »Keljete fel, ne féljete!» Amikor tekintetüket fölemelték, nem láttak senkit, csak egyedül Jézust” (Mt 17,6–8). Itt tárul elénk a második teendőnk: ne keressünk menedéket egy rendkívüli eseményekből és lenyűgöző élményekből álló vallásosságban, félve attól, hogy szembenézzünk a valósággal, annak mindennapi gondjaival, nehézségeivel és ellentmondásaival.

Ferenc

